

Posudek vedoucího Bakalářské práce

Název práce: **Rozdíly v prožívání flow mezi taneční improvizací a taneční choreografií**

Autorka: **Michaela Macháčková**

Vedoucí práce: doc. PhDr. Iva Poláčková Šolcová, Ph.D.

Rok 2021

Bakalářská práce je zaměřena na prožívání flow v tanci. Autorka si klade za cíl zjistit, zdali existují rozdíly mezi prožíváním flow při taneční choreografii a prožíváním flow při taneční improvizaci. Teoretická část práce popisuje, co je to flow, jak jej popsal Csikszentmihalyi a jak flow vymezují jiní autoři, popisuje dimenzionální přístup k flow a spojitost mezi tancem a prožíváním flow a reflektuje předchozí studie na toto téma. Dále jsou popsány jednotlivé zkoumané způsoby tance, taneční improvizace a taneční choreografie. Teoretická část je sepsána čtivě, srozumitelně, a ačkoliv místy chybí odkazy na zmiňované studie (např. str. 24), přináší dobrý vhled a přehled tematiky.

Výzkumný problém se zabývá tím, zda se liší prožívání flow v rámci devíti dimenzí (Csikszentmihalyi, 1990) mezi dvěma způsoby tance, a sice mezi taneční choreografií a taneční improvizací. Intuitivně bychom (bez znalosti konceptů jakými jsou peak performance, peak experience) očekávali, že improvizace má potenciál pohltnout tanečníka více, než choreografie. Autorku ale zajímá, zda jsou rozdíly připsatelné právě různým dimenzím flow, které zkoumá v rámci 9dimenzionálního modelu podle Csikszentmihalyiho (1990). Výzkum byl proveden dotazníkovým šetřením nástrojem „Dispositional Flow Scale“ DFS-2 (Jackson, Eklund, 2002). Výzkumu se prostřednictvím online sběru účastnilo 87 respondentů (aktivně tančících na profesionální úrovni 52 %, 79 % žen). Výzkumný vzorek byl složen z tanečníků různých tanečních stylů s převahou streetdance. Respondenti byli pomocí několika položek tázáni, jak často prožívají jednotlivé dimenze flow při taneční improvizaci a jak často při taneční choreografii. Metoda je popsána srozumitelně.

Výsledky výzkumu naznačují, že 7 z 9 dimenzí jsou prožívány rozlišně při taneční choreografii a při taneční improvizaci. Komplikované je autorky řešení převést ordinální škály na procenta (?) a dále pracuje s mediány – jako cesta k porozumění tomu, co se děje v jednotlivých škálách pro autorku samotnou - budiž, ale není obvyklé pomocné deskriptivní údaje publikovat. Podstatné je testování rozdílů, ke kterým byl použit Wilcoxonův test. V tabulce 5 jsou další mediány a výsledky testů jsou zapsány v takové podobě, že je moc nepřečtu. Byla porovnávána data „within subject“ nebo „inter subject“ (agregovaná data napříč souborem) (?). Prezentace výsledků šetření by mohla být srozumitelnější.

Z výsledků vyplývá, že tanečníci prožívají 6 dimenzí flow častěji při taneční choreografii a pouze 1 dimenzi častěji při taneční improvizaci. Častěji prožívanými dimenzemi při taneční choreografii jsou „jasné konkrétní cíle“, „kontrola situace“, „jednoznačná zpětná vazba“, „soustředění se na právě prováděnou činnost“, „ztráta sebeuvědomění“, „rovnováha mezi výzvou a dovednostmi jedince“. Dimenze, která je častěji prožívaná při taneční improvizaci, je „transformace času“. Bohužel nevíme, která z těchto dimenzí a jak vlastně přispívá k prožitku flow. Zda stačí jedna dimenze, či zda je třeba alespoň tří, či čím víc dotčených dimenzí, tím silnější/dostupnější prožitek flow.

Výzkum tedy naznačuje, že je rozdíl v četnosti flow u taneční choreografie a taneční improvizace. Při neznalosti škál DFS-2 se jedná o kontraintuitivní zjištění, ovšem při hlubší analýze položek se lze

domnívat, že lépe „měří“ a jsou samy zkreslené směrem k choreografii, ale to je můj laický pohled. Diskuse se mi moc líbí a považuji ji za opravdu vydařenou a přínosnou.

Práce je podle mého názoru celkově pěkná, čtivá, dobře napsaná a až na poněkud méně přílehlavou deskriptivní statistiku, jsem s ní spokojená. Autorka pracovala zcela samostatně a výsledná práce pro mě byla příjemným čtením. Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji výborné hodnocení.

V Praze dne.....

.....

doc. PhDr. Iva Poláčková Šolcová, Ph.D.